

AI KHIÊM TỐN NHƯ TRẺ THƠ SẼ CAO TRỌNG NHẤT TRONG NƯỚC TRỜI!

... Năm ấy tôi hành hương Lộ Đức. Vào buổi chiều, có cuộc rước kiệu Mình Thánh Chúa cho các bệnh nhân. Như thường lệ, tôi giơ cao Mặt Nhật Mình Thánh Chúa cho các bệnh nhân và chúc lành cho họ. Khi đến hàng ngũ các em bé tàn tật, tôi cũng giơ cao Mình Thánh Chúa và chúc lành cho từng em. Khi tôi vừa chúc lành xong một em bé và định bước sang em bên cạnh, thì tôi nghe rõ ràng tiếng nói của em bé đó. Em vừa nhìn thẳng Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU trong Mặt Nhật vừa nói:

- Chúa đã không chữa con lành bệnh! Con sẽ mách lại với Mẹ Chúa cho mà coi!

Nghe thế, tôi rất đổi ngạc nhiên và thật cảm động trước tâm tình đơn sơ phó thác của cậu bé tàn tật. Tôi quay trở lại với cậu bé và giơ cao Mình Thánh Chúa, chúc lành cho cậu bé lần nữa. Sau khi nhận lãnh phép lành, bỗng nhiên cậu bé được khỏi bệnh.

... Một bé gái, trong lúc chơi đùa đã vô ý làm rơi cát trong mắt. Hai mắt cô bé sưng đỏ và bị nhiễm độc. Cha mẹ cô bé lo lắng chữa chạy. Ông bà tìm đến đủ thứ thầy, mua đủ thứ thuốc, mà bệnh tình vẫn không thuyên giảm. Các bác sĩ quyết định mổ mắt cho cô bé. Nhưng rồi cũng không có kết quả. Sau cùng, người cha quyết định mang cô gái cứng sang Thụy Điển, tìm đến với các bác sĩ chữa mắt danh tiếng. Tất cả đều vô hiệu. Tiền mất tật vẫn mang. Thêm vào đó, đôi mắt cô bé ngày một kém gần như không còn trông thấy gì nữa.

Trên đường rời Thụy Điển hai cha con dừng lại nơi đền thánh Đức Mẹ Jasna Gora ở Czestochowa bên Ba Lan. Cha cô bé thuộc loại vô thần thứ thiệt. Nhưng cô bé lại được hiền mẫu đạo đức giáo dục rất kỹ lưỡng. Vào lúc 6 giờ sáng, người cha đưa con gái đến dự Thánh Lễ nơi bàn thờ có bức ảnh Đức Mẹ Đen nổi tiếng của dân tộc Ba Lan. Sau khi tham dự Thánh Lễ, ông thân sinh cúi xuống con gái, vừa âu yếm vừa hỏi bằng giọng trêu chọc:

- Đức Mẹ MARIA không chữa con lành đôi mắt sao?

Cô bé đáp lại bằng giọng thật trang nghiêm:

- Con thưa với Đức Mẹ là con không muốn khỏi mắt, bởi vì con không ao ước trông thấy bất cứ sự vật gì nơi trần gian. Trái lại, con khẩn cầu Đức Mẹ MARIA hoá cải tâm lòng Ba, để Ba quỳ gối cầu nguyện với chúng con, mỗi khi Mẹ và con cùng đọc kinh tối chung với nhau.

Nghe con gái cứng nói thế, ông thân sinh cảm thấy lúng túng và thật sự xúc động. Từ người cứng cỏi, vô thần, ông bỗng trở thành mềm mại có Đức Tin. Ông khóc như một đứa con nít. Sau khi cơn xúc động lắng dịu, ông đi tìm Linh Mục và khiêm tốn quỳ gối xưng thú mọi lỗi lầm.

... Khi ấy, các môn đệ đến thưa Đức Chúa GIÊSU rằng: "Thầy cho ai là cao trọng trong Nước Trời?" Đức Chúa GIÊSU gọi một trẻ nhỏ đến, để em ở giữa các ông và nói: "Thầy bảo thật anh em, nếu anh em không biến đổi nên như các trẻ nhỏ, anh em sẽ không được vào Nước Trời. Bởi vậy, ai ở khiêm tốn như trẻ em này, người đó sẽ là kẻ cao trọng nhất trong Nước Trời. Ai đón nhận một trẻ nhỏ như em này, vì danh Thầy, là đón nhận Thầy. Nhưng ai làm dịp tội cho một trong các trẻ em đã tin Thầy, thì thà buộc cối đá vào cổ kẻ ấy và quăng xuống đáy biển còn hơn" (Matthêu 18,1-6).

(Albert Pfleger, "FIORETTI DE LA VIERGE MARIE", Editions Mambré 1992, trang 50+44)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt